

Rozjímanie na piatok utrpenia Pána

Rozjímanie na piatok utrpenia Pána. Navrhované témy:
Ježišovo Umučenie je z lásky k
nám; sprevádzať Krista v jeho
agónii; v kríži nachádzame
svoje útočisko a spásu.

„BOŽE MÔJ, Bože môj, prečo si ma
opustil?“ (Mt 27, 46). „Ježiš zakúsil
úplné opustenie, situáciu, ktorá mu
bola najviac cudzia, aby bol s nami
vo všetkom solidárny. Urobil to pre
mňa, pre teba, pre nás všetkých,
urobil to, aby nám povedal: *Neboj sa,
nie si sám. Ja som zakúsil celú tvoju
opustenosť, aby som bol vždy po
tvojom boku*“[1]. Kristus sa

predovšetkým trápi utrpením, ktoré my, muži a ženy každého obdobia, prežívame v dôsledku hriechu:

„Dcéry jeruzalemské, neplačte nad mnou, ale plačte samy nad sebou a nad svojimi deťmi“ (Lk 23, 28).

Neexistuje bolesť, ktorá by Krista prinútila upustiť od svojho zámeru spasiť nás. „Jeho pribité ruky sú otvorené pre každého človeka a pozývajú nás, aby sme sa k nemu priblížili s istotou, že nás prijme a objíme v náručí nekonečnej nehy“[2]. Liturgia Veľkého piatku sa začína kňazom, ktorý leží na zemi. Je to poloha, v ktorej sa ocitol Ježiš v Olivovej záhrade. Všetky hriechy ľudí, všetky ich trápenia a osamelosť, aj naša, ležali na ňom, a tak sa obracia k Bohu Otcovi, aby od neho načerpal silu čeliť tomuto rozhodujúcemu kroku.

Ježiš prišiel na zem, aby odčinil zlo, ktoré sme spôsobili sebe i iným. Chce

nám vrátiť slobodu a radosť. Jeho nadšenie pre nás nepozná hraníc, preto je jeho „jarmo príjemné a jeho bremeno ľahké“ (Mt 11, 30). Naše hriechy nemajú posledné slovo, ak necháme Ježiša prehovoriť, ak mu dovolíme povedať, že nás miluje a nevyčíta nám tolko utrpenia. Dnes si pripomíname, že „Ježiš padol, aby sme my mohli vstať: raz a vždy znovu“[3].

.....

JEDNOU Z POHNÚTOK hriechu je falošné vnímanie Božej vôle ako rizika pre našu slobodu. Stalo sa to napríklad Adamovi, nášmu prvému otcovi. Božou vôľou však je, aby sme boli šťastní, aby sme sa ním nechali milovať. „Sme slobodní len vtedy, ak sme vo svojej pravde, ak sme spojení s Bohom. Vtedy sa stávame skutočne *podobnými Bohu*, nie tým, že sa Bohu vzpierame, že ho ignorujeme alebo

popierame. V zápase modlitby na Olivovej hore Ježiš prelomil falošný rozpor medzi poslušnosťou a slobodou a otvoril cestu k slobode. Modlime sa k Pánovi, aby nás viedol k tomuto *áno* Božej vôli a urobil nás skutočne slobodnými“[4].

Ako veľmi chceme ďakovať Pánovi za jeho dobrovoľne prijatú obeť, ktorá nás oslobodila od smrti! Ježiš Kristus vstupuje do agónie a dokonca sa potí krvou, ale jeho dôvera v Otca neochabuje, stále sa modlí. Prichádza k nám, ktorí spíme: „Vstaňte, modlite sa -opätovne nás prosí -, aby ste neprišli do pokušenia“[5]. O niekoľko hodín neskôr zúrivosť hriechov celého ľudstva rozpúta svoje údery na nevinné telo Ježiša Krista. Nevďačnosť našich srdc obklopuje Pána v jeho samote. „Ty a ja, nezmôžeme sa ani na slovo. — Slová sú zbytočné. — Hľad' na neho, hľad' na neho... a neodvracaj sa“[6].

„Niekedý sa nám zdá, že Boh na zlo nereaguje, že mlčí. V skutočnosti Boh prehovoril, odpovedal a jeho odpoveďou je Kristov kríž: slovo, ktoré je láskou, milosrdenstvom, odpustením. A tiež súd: Boh nás súdi tým, že nás miluje. Pamätajme na to: Boh nás súdi tým, že nás miluje. Ak prijmem jeho lásku, som spasený, ak ju odmietnem, som odsúdený, nie ním, ale sám sebou, pretože Boh neodsudzuje, iba miluje a zachraňuje“[7].

PÁNOVE RANY, cez ktoré v prúdoch tiekla jeho najvzácnejšia krv, budú pokojným útočiskom pre naše rany. V Kristových ranách sa cítime bezpečnejšie. Ponorení do jeho vykupiteľskej krvi, opojení Bohom, sa nemáme čoho báť. „Keď budeme obdivovať a opravdivo milovať Kristovo Najsvätejšie Človečenstvo,

jednu po druhej objavíme i jeho rany (...). Budeme cítiť potrebu ukryť sa do každej jednej z tých presvätých rán: aby sme sa očistili, aby sme sa osviežili vykupiteľskou krvou, aby sme nabrali silu. Priletíme ako holubice, ktoré — ako vraví Písmo — nachádzajú v čase búrky úkryt na bralách a v rozsadlinách skál. Schováme sa i my v tomto úkryte a nájdeme Kristovo dôverné priateľstvo; spoznáme, aký sladký je jeho hlas a aká prekrásna je jeho tvár“[8].

A v tejto kontemplácii je ľahké vychutnať si silnú nehu, s ktorou dnes Cirkev spieva: „Sladké drevo, sladké klince, podopierajúce takú sladkú váhu“[9]. Je to „svetlé znamenie lásky, naozaj, nesmiernej Božej lásky, toho, o čo sme nikdy nemohli prosiť, čo sme si nemohli predstaviť ani dúfať: Boh sa k nám sklonil, siahol až do najtemnejšieho kúta nášho života, aby sa k nám

natiahol a pozdvihol nás k sebe, aby nás priviedol k sebe“[10]. Toto je pravda Veľkého piatku: Kristus, náš Vykupiteľ, nám na kríži vrátil dôstojnosť, ktorá nám patrí. To posilňuje našu túžbu dobrovoľne sa pribiť na kríž, spojiť sa s jeho vykúpením, nechať si umyť svoju slabosť krvou, ktorá vyteká z Ježišovho tela.

Na záver modlitby sa náš pohľad obracia k päte kríža, kde bolestnú matku sprevádza niekoľko žien a jeden mladík. Tí, ktorí prešli touto skúškou, vedia, že sa nedá porovnať s inou bolesťou. Kristus ju v tej chvíli potreboval vo svojej blízkosti a my ju potrebujeme ešte viac.

.....

[1] František, *Homília*, 5-IV-2020.

[2] Benedikt XVI, *Slová na konci Via Crucis*, 21-III-2008.

[3] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, III. zastavenie.

[4] Benedikt XVI, *Homília*, 5-IV-2012.

[5] Svätý Josemaría, *Ruženec*, bolestné tajomstvá.

[6] *Ibid.*

[7] František, *Slová na konci Via Crucis*, 29-III-2014.

[8] Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod 302.

[9] Adorovanie Svätého kríža, hymnus *Crux fidelis*.

[10] Benedikt XVI, *Slová na konci Via Crucis*, 22-IV-2011.

.....

sk-sk/meditation/rozjimanie-na-piatok-
utrpenia-pana/ (30.03.2026)